

VROUW 1 De man tegen wie ik het zei, die zin die ik nooit meer vergeten ben,
was de bewaarder van het vrouwenkamp
Na een lange treinreis werden we in een rij geduwd
tussen tientallen andere vrouwen
De rij liep gestaag door, het kamp in
Tot we bij hem kwamen

VROUW 2 Hij had ons even aangekeken, ons drie
Zijn blik was heen en weer gegaan
Van mijn moeder, naar mijn zus, naar mij
Mijn moeder, mijn zus, mij

VROUW 1 En toen had hij het gevraagd

SAMEN En wie is dit?

VROUW 2 Mijn antwoord kwam als een reflex
Alsof er geen andere mogelijkheid was

SAMEN Alsof dit het enige was wat ik kon zeggen
Alsof ik die zin geoefend had
Alsof...

VROUW 2 Als ik niet had gesproken had ze misschien bij ons mogen blijven

VROUW 1 Maar door mij moest ze linksaf
Door mij moest ze misschien werken, of in een cel, of...

VROUW 2 Wekenlang maakte ik mezelf gek met mijn gepieker
Ik was doodop, maar kon niet slapen
Zodra ik mijn ogen sloot hoorde ik mezelf het weer zeggen

SAMEN Dat is mijn moeder

VROUW 2 Ze hebben me later verteld wat er gebeurde
met de mensen die linksaf moesten

VROUW 1 Toen heb ik overgegeven

In januari 2019 speelde de voorstelling 'We are the memory (Wij zijn de herinnering)' in Praag (regie: Tamara Pomoriški – productiehuis: Post Bellum). De voorstelling speelde op het Masaryk Station in Praag.